

VANJA BULIĆ

STO
BISERA

■ Laguna ■

Copyright © 2009 Vanja Bulić
Copyright © 2009 ovog izdanja, LAGUNA

STO BISERA

Kako je nastala ova knjiga

Knjiga *Sto bisera* predstavlja pisano sećanje na samo sto od sedamsto pedeset ispovesti u televizijskom serijalu *Biseri*, koji je u poslednjih sedamnaest godina prikazivan na četiri televizije: Trećem kanalu, TV Politici, BK televiziji i TV Košavi. Prva emisija je prikazana 2. jula 1992. godine, sa idejom da poznate osobe pričaju o crnim stranicama iz svoje biografije. Brzo se ispostavilo da većina javnih ličnosti lukavo bira šta će da otkrije znatiželjnim gledaocima; preskakali su najinteresantnije detalje ne želeći da naruše pažljivo stvaranu sliku o sebi. Serijal se razigrao tek kada sam počeo da zovem u goste nepoznate ljude čije su životne priče plenile iskrenošću, čak i kada su pričali o detaljima što se najčešće skrivaju od prijatelja.

Zahvaljujući serijalu *Biseri* napisao sam četiri romana, koristeći se biografijama mojih sagovornika, a neki likovi u filmu *Lepa sela lepo gore* takođe su oblikovani prema autentičnim kazivanjima ljudi koji su pravo sa ratišta dolazili u TV studio. Jedan od stvarnih junaka ove nesvakidašnje priče, koja je nakon filmovanja dobila osam svetskih nagrada, takođe je bio gost *Bisera*. Serijal *Biseri* je nailazio na dobar odziv i publike i kritike, mada je bilo i onih koji su tvrdili da junaci *Bisera* „kvare omladinu“.

Knjiga *Sto bisera* predstavlja verodostojno svedočanstvo o vremenu u kome smo živeli krajem dvadesetog i početkom dvadeset prvog veka, jer je nastala kao suština ispovesti nezaboravnih svedoka tamnih ili suviše ružičastih strana života. Oni su odlučili da javno o tome progovore, a ja sam bez ulepšavanja, uz malo podsećanje na okolnosti koje su prethodile njihovom dolasku u studio, samo pretočio televizijsku sliku i ton u pisano štivo. Nisam u ovoj knjizi težio literarnim izletima, jer bih tako narušio izvornost kazivanja mojih televizijskih junaka.

DUŠO, VIDIM DA STE SAMA

*Svi veliki ljubavnici imaju neku posebnu rečenicu
kojom neodoljivo osvajaju ženska srca.*

O Slaviši Milojkoviću, zvanom Kukuriku, ispredane su bajke. Stara škola. Ljubavnik velikog stila.

– Garantovano neće doći na televiziju. Ne sme sve da priča. Ubila bi ga žena – rekao mi je brkati taksista, Slavišin kolega.

To je bila karta na koju sam zaigrao. Otišao sam na taksi stanicu na kojoj je Slaviša čekao mušterije, seo u njegov mercedes, doduše starije proizvodnje, i naručio turu do Novog Beograda.

– O vama pričaju bajke.

– Bajke služe da se lažu deca – rekao je i pogledao znatiželjno u retrovizor.

– Ali bajke o vama nisu za decu...

– Onda nisu bajke – nasmejao se i nastavio da pevuši neki stari šlager.

– Vaši prijatelji kažu da ne smete da se pojavite na televiziji jer bi vas žena ubila.

Već sutradan je došao u televizijski studio. Kosa zalizana, premazana uljem, kao što to rade italijanski ljubavnici. Osećao se miris jakog parfema. Stalno je zagledao vrhove prstiju, kao da nije zadovoljan pedikirom kod koga je bio uoči snimanja emisije.

Kako je i zašto dobio nadimak Kukuriku? Veoma jednostavno: kad se uvali u sobu neke gospe, ne izlazi dok petlovi ne najave dan. To je bila njegova verzija za televiziju, a kolege taksisti su mi pričali da je nadimak dobio zato što je oglašavajući se kao petao slao poruku da je pronašao prenoćište za tu noć.

– To je čista izmišljotina ljubomornih kolega. Ja sam diskretan čovek.

A zar je tako lako upadati u sobe beogradskih gospi? Posle ovog pitanja krenula je priča zbog koje sam se nekoliko puta glasno smejao, iako to nije običaj na televiziji. Ciljna grupa gospodina Slaviše Milojkovića jesu starije gospođe, često usamljene bakice, željne nežnosti i sagovornika što ume da sluša.

Ceo radni vek proveo je na beogradskom asfaltu, kao taksista. I mladost je proveo na asfaltu, na Bulbuderu. Sećao se vremena kada su se u lepa beogradska jutra na Bulbuderu oglašavali slavuji, po kojima je ovaj kraj i dobio ime (bulbul – slavuj, der – potok). Na Bulbuderu više nema ni slavuja ni potoka.

Sredinom šezdesetih godina, kada je krenuo prvi veliki talas naših radnika ka inostranstvu, i Slaviša se uputio u Nemačku, u potragu za obećanim blagom. Ubrzo je shvatio da će malo zaraditi pomoću deset prstiju. Uglavnom su tražili radnike „na crno“, izbegavajući tako da im plate socijalno i zdravstveno osiguranje.

– Voleo sam da bančim u našim kafanama, a posle toga mi se nije išlo na posao. Ostajao sam do podne u krevetu. Gazde ne trpe dremaljive radnike sa podočnjacima... Nisam smeo da se vratim bez para u Beograd. Bila bi to bruka, izgubljene godine.

Živeo je u Kelnu. Družio se sa Italijanima, Turcima, Špancima... Vodio ih je u naše kafane i učio ih kako se pevaju srpske pesme. Njegov prijatelj Hasan, Turčin, stalno je imao novaca, a nigde nije radio. Upoznao ga je na gradilištu na kome su prenosili cigle dok se Hasan nije naglo izgubio.

– Jednoga dana me odveo na svoje novo radno mesto...

Bio je to noćni klub. Lep, otmen, sa prigušenim svetlom. Dočekala ga je gazdarica, oskudno obučena i napadno vesela. Neprestano je, kao slučajno, dodirivala Slavišine izgrađene mišiće, divila se njegovom stasu i bujnoj crnoj kosi.

– Hasan je sve vreme govorio umesto mene... Ja sam se osećao neprijatno, jer me gazdarica stalno pipkala i štirkala. Dok se još nisam snašao, obreo sam se u čudnoj sobi...

Pre nego što su se za njim vrata zatvorila, Hasan ga je potapšao po ramenu, zaverenički mu je namignuo i rekao: „Možeš ti to.“ Soba je bila čudno dekorisana. Na jednom zidu su bile velike uramljene slike sa prizorima iz francuskih burdelja. A na drugom zidu su visili okačeni kaiševi, bičevi, korpe za pse sa produženim povocem, lanci, policijske lisice.

– Posle nekoliko minuta u sobu je ušla pedesetogodišnja gospođa. Na glavi je imala periku. Bila je napadno našminkana. Pogledala me i počela odjednom da plače...

Narednih desetak minuta gospodin Kukuriku je bio u šoku. Gospođa je kleknula na kolena i zavapila: „Tata, ja nisam dobra. Hoću da me istučeš.“ Nikada nije udario ženu, a ova ga moli da je bije?! Uхватила ga je panika. Pokušao je da je podigne. Njegova nežnost ju je razbesnela. Ustala je, šutnula ga u cevanicu, neprestano ponavljajući reč koju je razumeo – svinja.

Posle nekoliko minuta u sobu je uletela gazdarica. Pokazala je rukom prema vratima, blago raskoračena: „Slapo srpsko švaler.“

Ponovo je bio na početku, obrukan. Osećao se kao prebijeno kuće kome su iz usta oteli kosku. Zar njemu, osvedočenom ljubavniku sa Bulbudera, neko da pokaže izlaz iz spavaće sobe?!

– Moj prijatelj Turčin i dalje je verovao u mene. Odveo me naredne večeri u jedan lep restoran u kome su za barskim pultom sedeli momci i pijuckali obojena pića. Pored njih su se nalazili telefoni, a pored telefona, na belom papiru, krupnim slovima ispisani brojevi telefona. „Sada će da vide ko je Kukuriku“, proletelo mu je kroz glavu. Brzo se dogovorio sa

gazdom i seo za šank, neprestano se osmehujući prema izlogu jer je shvatio pravila igre: dame željne diskrecije vire kroz izlog, izaberu momka i pozovu ga telefonom. Posle desetak minuta zazvonio je telefon ispred njega. Razumeo je reči „mercedes“ i „iza ugla, levo“.

Ostavio je pored telefona pedeset maraka, kako se dogovorio sa gazdom, izašao iz restorana i iza ugla, levo, ugledao najnoviji tip mercedesa sa zatamnjenim staklima. Čuo je ujednačen rad motora. Krenuo je prema kolima imitirajući hod Garija Kuperu u filmu *Tačno u podne*. Neko je iznutra odškrinuo vrata i ubrzo se našao u mirišljavim kolima, za čijim je volanom sedela našminkana bakica. Pokazala mu je rukom na priručni bar, pustila muziku i krenula u predgrađe Kelna. Velika gvozdena kapija se otvorila, a livrejisani momak se naklonio kao da dočekuje kralja. Ubrzo se obreo u građevini sličnoj srednjovekovnom dvorcu. Uparađeni gospodin ga je ubacio u sobu u kojoj su ga čekali manikiri, pedikiri, frizeri, maseri... Osećao se kao u Holivudu.

Posle dva sata odveli su ga u spavaću sobu. Tamo ga je čekala nasmejana bakica u providnoj spavaćici.

Iako mi je na televiziji pričao detalje, skraćiu priču: narednog jutra nije kukurikao, a već posle doručka odveli su ga u salon za masažu, pedikir, manikir... Te večeri je organizovan prijem u njegovu čast.

– Obukli su mi crno odelo, stavili leptir-mašnu veliku kao slonovo uho. Na nogama sam imao lakovane cipele sa belim kamašnjama, kao da sam gangster iz Njujorka.

Nasmejana bakica ga je predstavljala svojim prijateljima, a oni su se zagonetno smeškali. Ni narednog jutra nije kukurikao.

– Posle deset dana počeo sam da smišljam kako da pobegnem. Kuća je imala odlično obezbeđenje i sve je radilo na dugme. Sa ograde, koju sam pokušao da preskočim, skinule su me dve razjarene doge. Sedeo sam na zemlji preplašen, a one su me gledale pravo u oči sve dok nisu došli kućepazitelji.

Pobegao je tako što je jedno jutro, dok je bakica još spavala, uskočio u kantu sa pomijama i iz bakinog carstva izašao u kamionu za đubre. Dok je kamion odmicao, virio je iz pomija i pogledom proždirao crni mercedes.

– Iskustvo sa bakicom iz Kelna nije bilo uzaludno. Ona mi je otvorila oči. Sagradio sam kuću na Bulevaru kralja Aleksandra od para koje sam dobijao od finih dama za... određene usluge. Moja cena se zna: dvesta maraka. U gepeku uvek imam crno odelo, ulje za kosu, parfem... Prijatelj koji radi na recepciji *Interkontinental*a samo mi javi kada dođu mušterije...

Ljubavnici i velikog i malog stila imaju neki štos koji pali kod žena. Šta je to čime je Slaviša Milojković zvani Kukuriku četrdeset godina obarao žene s nogu.

– Imam jednu posebnu rečenicu koju izgovorim u pravom trenutku. Kad ugledam, na primer, neku usamljenu stariju gospođu koja stopira taksu, pre nego što stanem, iz ladice izvadim časopis sa izazovnom naslovnom stranom i stavim ga na zadnje sedište. Onda posmatram u retrovizoru kako gospođa reaguje... Prvo širi oči, pa joj licem proleti neki nekontrolisani grč... Kad sam siguran da mogu da krenem sa udvaranjem, izgovaram ključnu rečenicu...

Taj deo priče u stvarnosti izgleda ovako. Gospodin Kukuriku se blago okrene, pogleda zamagljenim očima damu kojoj su se obrazi zacrveneli i kaže: „Dušo, vidim da ste sama...“ Tada pravi psihološku pauzu od nekoliko sekundi, a zatim nastavlja rečenicu: „...pa ko velim da se ispomognemo.“

Priznajem da sam nekoliko puta pokušavao da rečenicu koju je smislio gospodin Kukuriku upotrebim u delikatnim situacijama, ali je uvek dama kojoj je rečenica upućena padala u nesvest od smeha.